

berup om Hr. Hansteds Foredrag. Provsten, der den Gang endnu befandt sig i sit Sovekammer, havde herfra opsnappet enkelte af Konens Ord, saa Datterens Meddelelse blev kun en Bekræftelse af, hvad han forud havde anet.

Fra Enden af Alléen nærmede sig en Person i lys Sommerfrakke og stiv Straahat med violet Baand.

Det var Hjælpelærer Johansen.

Da Provsten fik Øje paa ham, standsede han og raabte ham utaalmodigt i Møde:

„Naa! Hvad er der nu paa Færde?“

Hr. Johansen blottede sit krøllede Hoved, standsede i fire Skridts Afstand, bukkede og sagde:

„Undskyld, Deres Højærværdighed — jeg har en Barnefødsel at anmelde til Kirkebogen.“

„Naa, ikke andet! Hvorfor kommer De i den Anledning listende, som om der var sket en Ulykke? ... Hvis Barn er det?“

„Pigen Mette Andersens.“

„Ja saa. Igen en Pige! ... Ja naturligvis! Letfærdighed og Udsvævelser paa alle Kanter! Frigørelse for alle Baand — det er jo Tidens Løsen!“

Hjælpelærer Johansen saa' nedad og ud til Siden med et uroligt Blik. Han var ikke ganske